

Zielono-błękitna infrastruktura

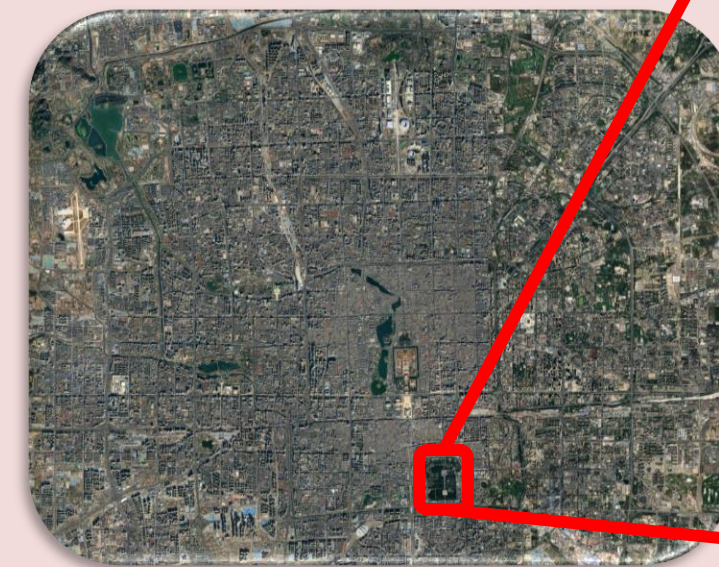
– studium przypadków na przykładzie miasta Pekin

Praca wykonana przez studentów kierunku Gospodarka Przestrzenna Uniwersytetu Wrocławskiego w ramach wizyty badawczej w Pekinie, zrealizowanej w ramach międzynarodowego programu PROM NAWA, we współpracy z Tsinghua University

Świątynia Nieba

Lokalizacja i historia

Świątynia Nieba (Tian Tan) położona w południowo-wschodnim Pekinie to największy zespół sakralny tego typu w Chinach. Zajmujący 2,73 km² jest największym terenem zielonym w historycznej części Pekinu. Zbudowana w latach 1406–1420, była miejscem corocznych modlitw cesarzy dynastii Ming i Qing o dobre zbiory. W XVIII wieku została odnowiona i obsadzona drzewami, a od 1918 roku pełni rolę parku publicznego.

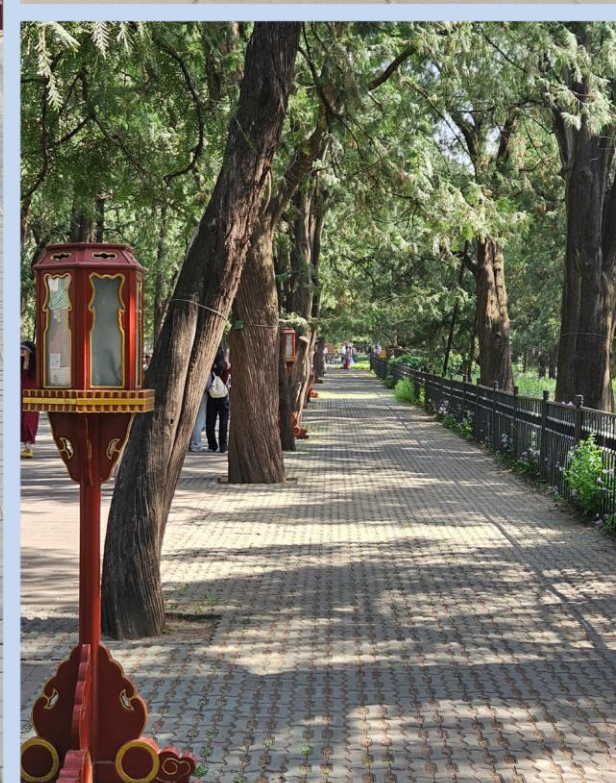
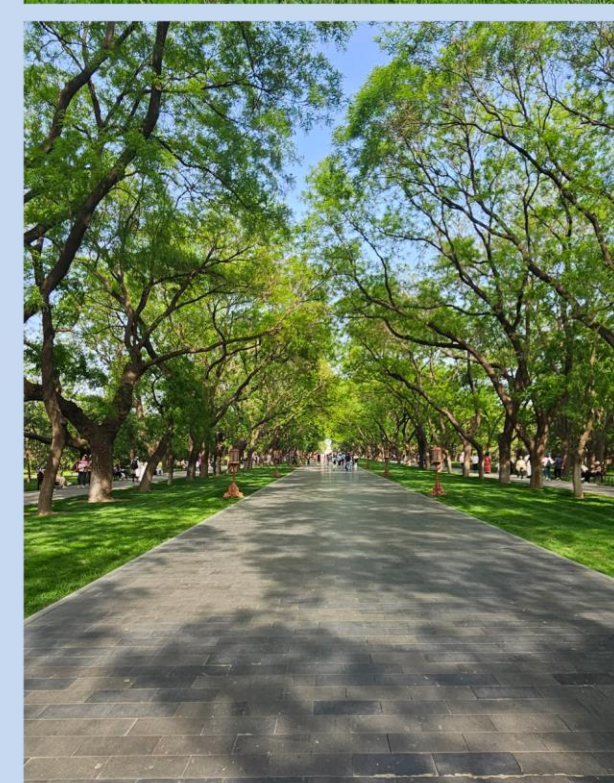
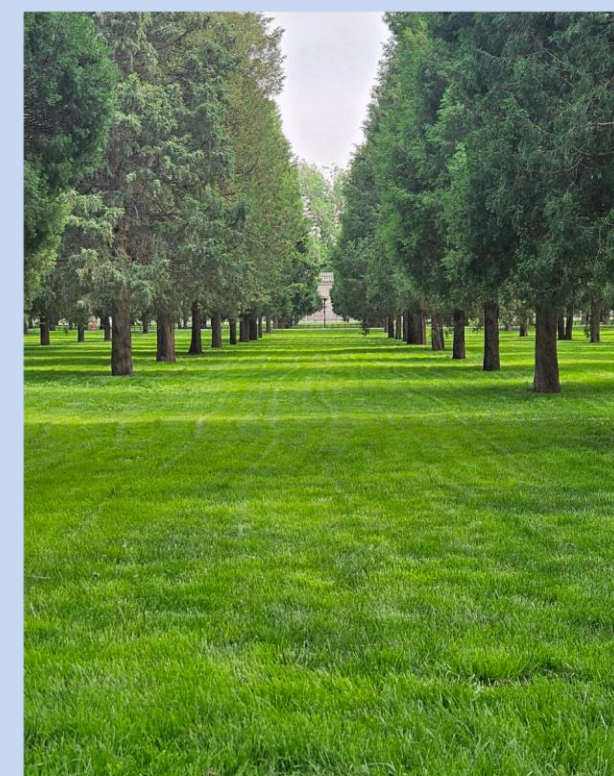

Układ przestrzenny i symbolika

Całość zaprojektowano zgodnie z zasadami feng shui – formy okrągłe oznaczają niebo, kwadratowe – ziemię. Świątynia Modłów o Dobry Urodzaj, Pałac Abstynencji, Długi Korytarz i ogrody tworzą spójny układ ceremonialny. Aleje drzew prowadzą wzdłuż osi głównych, podkreślając hierarchię przestrzeni. Park zawiera m.in. Chiński Ogród Różany i Ogród Setki Kwiatów. Teren zielony stanowi większość powierzchni kompleksu, a jego rozplanowanie zapewnia cień, schronienie przed upałem i przestrzeń odpoczynku dla mieszkańców.

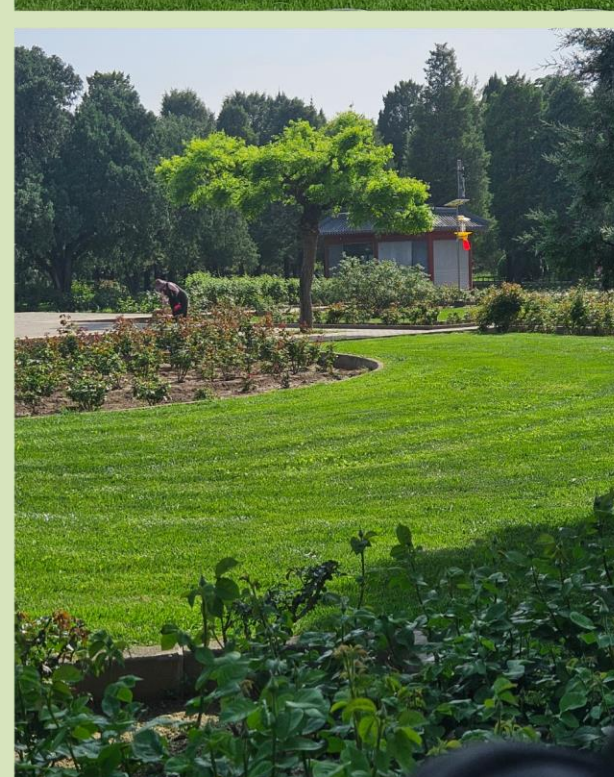
System zielono-błękitnej infrastruktury

Zieleń i woda tworzą tu spójny system retencyjno-chłodzący. Uporządkowane szeregi drzew obniżają temperaturę, ograniczają nagrzewanie kamiennych placów i tłumią hałas. Tereny zadrzewione zatrzymują wodę opadową, chronią przed podtopieniami i wspierają naturalny obieg wody w glebie. W parku znajdują się także dawne studnie (m.in. Studnia Niebiańskiej Esencji) i kanały, które w przeszłości dostarczały czystą wodę na potrzeby obrzędów cesarskich.

Zadrzewienia i ochrona starodrzewu

Najstarsze drzewa w Świątyni Nieba mają dziś nawet 620 lat. Główne gatunki to żywotnik wschodni (*Platycladus orientalis*) – symbol długowieczności i nieśmiertelności, perełkowiec japoński (*Sophora japonica*), jałowiec chiński i stare odmiany jabłoni. Drzewa są oznaczone tabliczkami – zielone wskazują wiek 100–300 lat, czerwone – powyżej 300. Wokół pni stosuje się kamienne kręgi, ułatwiające rozrost korzeni i ograniczające konkurencję o wodę. Starodrzew stanowi o wyjątkowym znaczeniu przyrodniczym i kulturowym parku.

Wizyta badawcza
przeprowadzona pod opieką
dr hab. Alicji Krzemińskiej

Zespół autorski w składzie:

Jawor Emilia, Mrozowska Hanna, Nawrocka Justyna, Cichowska Katarzyna, Matusiak Gabriela, Lasocki Konrad, Łukaszyński Paweł, Dudek Damian